

Avalon-Flash

Informatieblad van Speleoclub Avalon vzw – Jaargang 3 – Nr 22

Inhoud:

- *Brevet B (Mich & Frank)*
- *Vaux-sous-Olne (Dagobert)*
- *Chantoir W & R (Dagobert)*

Een prachtig hoekje in de Grotte-mine de Vaux-sous-Olne

Brevet B : Examen week-end

STRESS???? bbb....bijlange niet! (Mich)

Het langverwachte weekend kwam eraan. EXAMEN!!! BREVET B!

De laatste weken was er nog duchtig geoefend door de deelnemende clubleden. Verschillende grotten werden nog eens onder de loep genomen, de Koekelberg werd onveilig gemaakt en er werd zelf getraind boven een vette smeerput in de garage van Wilfried. Van één ding waren we zeker: we konden onszelf geen verwijten maken dat we voor het examen niets gedaan hadden.

Op zaterdag 16/02/08 was het zover. Afspraak om 9.00u aan de wei van den Bernard. Vol spanning wachtten we op onze taak voor vandaag. In de auto werd er al druk gespeculeerd met welke lesgever je graag zou gaan grotten vandaag en welke grot je het liefst van al wilde doen. Gelukkig viel dat voor mij fantastisch mee, de grot "Abime de Lèsves" samen met Maarten en lesgever Dirk van Dorpe. Omdat ik Dirk al zovele jaren ken gaf me dit wel een geruststellend gevoel, ik was echt op mijn gemak.

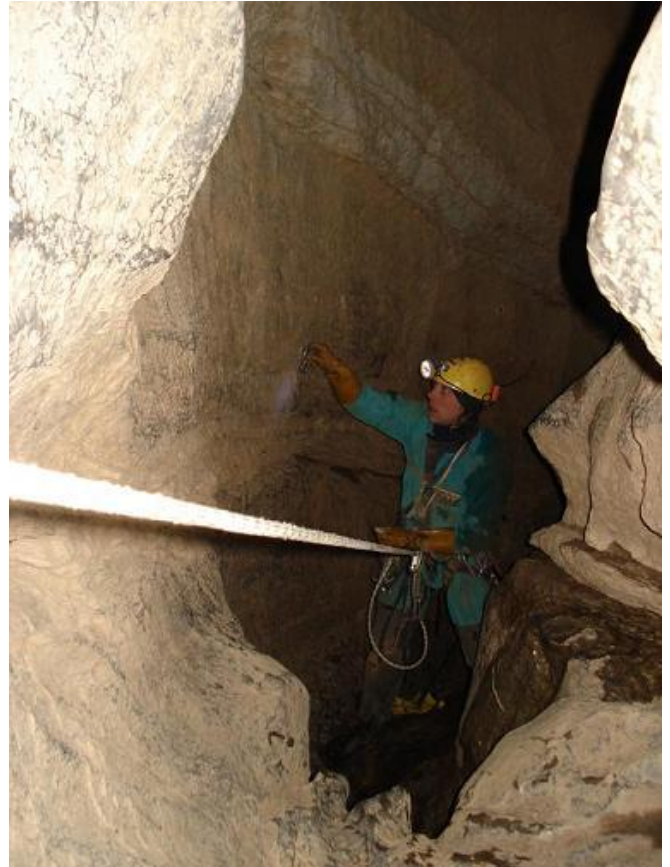
Aan de grot aangekomen hebben we nog eerst een rustig kopje thee gedronken, nog wat van de eerste zonnestralen genoten en dan stilletjesaan onze zakken gekit. Onze eerst opdracht was een "hors crue" equiperen.

Maarten equipert hors-crue

Dit moest bovenaan de doline beginnen en uitkomen in de grot. Als volleerde brevetters vlogen we erin en in een mum van tijd konden we veilig afdalen. Hmmm... dat ging al goed.

Het eerste deel van de grot was voor mijn rekening, het tweede deel ging Maarten équiëren. Alles verliep vlotjes, op één opmerking na, dat ik mijn hoek te scherp had gekozen bij het uithangen van een y-stelling. Bij Maarten waren er ook geen problemen dus we waren redelijk vroeg terug uit de grot. Om onze dag op gepaste wijze af te sluiten zijn we dan nog maar een terrasje gaan doen met een prachtig uitzicht (Belvédère). Tegen 15.30u reden we naar de Chaveehut waar we de nacht zouden doorbrengen. Vermits er nog niemand van de andere brevetters terug was heb ik me maar

Het touw wordt netjes uitgehangen

nuttig gemaakt in de keuken. Er lag daar een gigantische berg kippenfilets die in kleine blokjes moest gesneden worden. Samen met Béregère en Kris werd er een heerlijke "pikante" kip-rijst schotel gemaakt voor zo'n 25 personen. Ik moet zeggen, "chapeau" aan de mensen van de kookploeg want dat is toch serieus travakken elke keer weer hoor. Laat mij dan maar liever nog twee uurtjes langer in de grot zitten! Enfin, ik heb me wel geamuseerd en dat is het belangrijkste. De avond werd zoals steeds gevuld met de nodige trappisten en deze keer had Sofie het kaartspel "UNO" bij. Tot in de late uurtjes is er gelachen en gespeeld, een echte toffe ploeg!

De volgende dag stond er de Trou d'Haquin op het menu. Iedereen kreeg een topo mee waar op verschillende plaatsen in de grot een stelling stond aangeduid

met een nummer. Er moesten zes verschillende taken uitgevoerd worden. Maarten en ik mochten al meteen

Eerwaarde "Van Dorpe" ziet dat het goed is.

met de castratie beginnen en tevens op hetzelfde touw een afdaling met zware last + knoop passeren.

Mich in actie op een van de stellingen

Ook hier weer geen noemenswaardige grote problemen, alhoewel ik wat sukkelde met het materiaal van Maarten (rare sluiting van moesketon). Maarten op zijn beurt heeft ook even gesukkeld met een lus in het touw waar hij helemaal moest doorkruipen.

De volgende stelling was bij Frans Donkers. Hij wachtte ons op aan het begin van de "Trompet". Onze knopenkennis werd uitgetest, er moest een ladder geëquipeerd worden en als laatste werd er verwacht dat je je

collega op een veilige manier zekerde als die de ladder op of af ging. Even een black out gehad toen ik de pompiersteek moest maken maar verder geen problemen meer. Tja, ik gebruik eigenlijk veel liever de dubbele paalsteek en daarom had ik niet veel meer geoeftend op de pompiersteek. Maar wat zeggen ze nu ook alweer? Beter enkele knopen grondig kennen dan een heel palmares kunnen opsommen die je dan maar halvelings kunt leggen.

De volgende opdracht lag te wachten bij Ulrich, het équiëren van een traversée. Een plezante maar toch wel moeilijke taak omdat de ankerpunten vrij ver van elkaar lagen. De kleinere onder ons zouden hier beslist nog op vloeken, dat was zeker!

Bij deze oefening moest ik me toch even goed concentreren zodat ik zeker geen veiligheidsfout zou maken. Beginnen met twee ankerpunten, mezelf goed beveiligen, de hele les ramde door mijn hoofd terwijl ik met de benen in het ijle probeerde om de volgende ankerpunten te plaatsen. Maar ook hier had ik het er goed vanaf gebracht en van Maarten hoorde ik ook geen klachten. Amaai, dat ging goed vandaag, als dat maar zo zou blijven duren!

Sofie equipeert een traversée

Bij Kevin moesten we even wachten want Kim en Sofie waren nog bezig aan hun oefening. Zo hadden wij nog even de tijd en de kans om te spieken, om af te zien zoals ze in schooltermen zeggen. Nu, dat had bij mij dan toch niet veel uitgehaald en ik ben dan ook compleet de mist ingegaan bij deze stelling. De oefening bestond uit het takelen van een persoon op belast touw. Het gebrek aan kennis van de techniek en het grote gewichtsverschil tussen Maarten en mij leidde ertoe dat ik mijn collega uiteindelijk naar boven heb gekregen met de hulp van Kevin. Oeps, dat was dus de eerste serieuze blunder van vandaag. Maar ik liet de moed niet zakken want voor mij kon dit weekend en deze dag al niet meer stuk. Ik had me al kostelijk gemuseerd en al de rest van de oefeningen was vlot gegaan, wat dus betekende dat ik toch al heel wat opgestoken had van deze cursus. Dus met goede moed vertrokken we naar onze laatste oefening.

Deze bestond uit twee opdrachten die we onder toezicht oog van Paul van Immerseel mochten uitvoeren: een spit kloppen en een point chaud maken.

Terwijl Maarten met een reddingsdeken en touw een veilige warme plek maakte, was voor mij was de taak een spit kloppen. Later werden de rollen omgewisseld.

Ik zocht me een mooi plaatsje uit en begon te kloppen. Ik moet zeggen dat het als laatste oefening een vrij vermoeiende bezigheid was en mijn krachten waren niet meer dezelfde als vanmorgen. Blijkbaar had Paul dat ook gezien en wilde hij mij een handje helpen. Nadat hij een paar fikse meppen op het handvat had gegeven barstte opeens mijn mooi gaatje in frut vaneen. "Goed gedaan Paul! Maar ik begin niet opnieuw zene, dat zie je van hier!"

Terwijl ik bezig was met kloppen hadden enkele andere cursisten die al klaar waren voor vandaag een leuk tijdverdrijf gevonden. Sofie had haar spel UNO kaarten meegebracht en al gauw werd het daar een gezellige boel met kaarslicht en alles. Ik vond dat dit wel de allerbeste afsluiter was van alle voorbije weekends!!!

De boog moet niet altijd gespannen staan.

Michaëla met haar mooi gaatje

Nadat alles was gedeséquipeerd en buiten gebracht stond ons nog een laatste vermoeiende taak te wachten: het tellen en op nummer leggen van al het materiaal. Ondertussen staken de monitoren hun hoofden bij elkaar en bespraken ze elke cursist.

Voor de meesten was het examen een succes, voor twee andere wat minder. Maar eigenlijk is iedereen geslaagd in deze cursus, want de kennis die je hebt meegekregen is toch het allerbelangrijkste. Alleen heeft de ene nog wat meer tijd en oefening nodig dan de andere.

Mijn persoonlijke mening is dat ik enorm heb genoten van alle voorbije weekends, het was een hele toffe ploeg en ik heb weer een heleboel vrienden bijgekregen. Doe hier nog wat kennis en een berg gegroeid zelfvertrouwen bovenop en je begrijpt zeker wel dat ik iedereen aanraad om de cursussen A en B te volgen.

Als laatste wil ik toch nog even alle begeleiders en de keukenploeg bedanken die zich telkens weer belangeloos hebben ingezet tijdens al deze weekends. Bedankt!

Kanttekeningen bij een buis (Frank)

Volgens de kalender 9 dagen, maar in mijn kop al een eeuwigheid geleden: het examenweekend van brevet B.

De dag na het examen belde François, de organisator van brevet B denk ik, me op. Z'n eerste zinnen verrieden een klankkleur die eerder bij een begrafenis hoorden: "Ja Frank...François hier...van het brevet (en ineens viel mijn euro al). Wel, ik bel over het voorbije weekend..." en het telefoontje duurde nog een paar minuten.

Zoals het hoort moet je de gebuisde er onmiddellijk op wijzen dat het niet over een definitief verdict gaat...dat het maar een signaal is om best nog wat meer te oefenen...en later gerust nog het examen eens mee te doen...zonder daarom een hele cursus te moeten overdoen.

De lezer van de flash weet waarschijnlijk dat ik op dat moment in de eindsprint zat van een productie, en wel helemaal aan het einde van die eindsprint, want de 48 uur na de telefoon van François hadden we resp. technische repetitie en try-out. Wat betekende dat ik het brevet B, en de afloop ervan wel even opzij moest leggen. Eerste reactie: ik zal na alle productiegekte wel terugkomen op het brevet B en een woordje schrijven voor de flash.

Voor alle zekerheid toch m'n therapeut gecontacteerd en die zei dat ik dit alles best van me af kon schrijven, zoniet riskeerde ik met een trauma te blijven zitten, met meer faalangst in de toekomst en zo...

Eerst de feiten van het examenweekend. Hier volgt een lijstje je met m'n cruciale blunders, tenminste diegene die ik me kan herinneren...

Zaterdag, equipeerdag. Eén zware fout, gvd perfect te vermijden...ik equipeer het begin van de Bernard, sla onmiddellijk af naar links richting Nr 2 en na een tijdje in dat kruipgangetje te zijn gevorderd, heb ik niet meer

door dat m'n touw dat ik nog bij me heb ook effectief als touw gebruikt zou kunnen worden, bij initianten bvb bij het naar buiten kruipen, en ik laat dat touw dus +- gewoon los hangen. Terwijl dat natuùrlijk dubbel moest vast hangen.

Zondag, stellingendag. Dat ik weinig voorbereid was, wist ik zelf heel goed, maar ik had me, misschien wel zoals sommige anderen, vooral op takels en...castratie gefocust. Die 2 zijn dan ook nog gelukt ook, zij het niet echt (echt niet) vlotjes. Wat liep er fout? Misschien wel de allerbelachelijkste fout van het weekend: bij het begin van een looplijntje een "niet-doorgestoken paalsteek", een nonsensknop dus. Na m'n traversee te hebben gehangen zei Tuur (?) me dat de traversee OK was, maar dat dat van die paalsteek spijtig genoeg moest gemeld worden (ik heb hem nog voorgesteld om 100 x na elkaar een zjuste paalsteek te leggen). Op de vragen van Paul VI kon ik soms helemaal niet antwoorden (vb zo had ik in de smoezen dat ik m'n cursus niet echt goed had bekeken toen Paul me vroeg wat het letterwoord d.w.e.r.g. betekende. Ik hoorde het in Keulen donderen...). En dan, tegen het einde van de dag...aaaagh..de castratie. Tot m'n eigen verbazing lukte die wel. In dit verband zou ik de gecasteerde van dienst, namelijk Peter, willen voorstellen voortaan een stalen kuisheidsgordel of zo aan te doen want ge hebt daar toch behoorlijk afgezien. Maar dan...maar dan, nog die knop passeren in het afdalen. Met slachtoffer. Ik wist wel hoe het moest, had het 's ochtends ook nog zien doen...maar het kwam er niet meer van...was de techniek in kwestie verdampt en uit mijn hoofd opgestegen?

Ik twijfelde, m'n slachtoffer kermde, de controleur van dienst, Koen, was zenuwachtig, door mij en misschien ook een beetje door een gebrek aan nicotine, en heb er toen de brui aan gegeven. De dag zat er op, m'n kop stond alleen nog maar in de richting van zo snel mogelijk naar huis gaan.

Naar huis dus, zonder me zelfs maar af te vragen of ik geslaagd zou zijn of niet. In de auto nog wat nagemijmerd met Lennert.

Voilà, en de dag erna het verdict.

Wat nu?

Niks. Een spijtige zaak, die voor mij achter de rug is. Ik dank François voor z'n suggestie om ooit nog eens het examen mee te doen, maar de kans dat ik dat doe is nihil, want het zou nauwelijks een verschil maken met m'n eerste poging. Als het gebuisd zijn het resultaat was van een cocktail van nonchalance, onvoldoende gestudeerd en te drukke planning, tja, dan is dat maar zo. Dan moet ik er ook geen excuses achter zoeken. Maar een tweede examenpoging zou me heel weinig extra opleveren, dus die komt er allicht niet. En, zoals iemand het eerder al treffend stelde: ik kan nog altijd gaan exploreren.

Het feit dat m'n brevet B volledig in de schaduw stond van een – voor mij – veel grootser project, doet ook niet terzake. Hoewel ik wel moet toegeven dat het feit

dat de dansproductie dubbel geslaagd was – we beleefden enkele onvergetelijke dagen en nachten die voor de rest van m'n leven zullen blijven nazinderen – een welkome compensatie was voor het falen van het brevetexamen.

Nu al gelukkig voor mezelf heb ik weinig last van een of andere gekrenkte trots. Een imago van dat-is-de-loser-van-brevet-B is blijkbaar makkelijk verteerbaar voor mij. Bovendien hebben de delibereerders overschot van gelijk gehad met hun verdict.

Waar ik wel heel blij om ben is dat die weekends achter de rug zijn. Elk weekend opnieuw betekende een grote opgave voor mij. Niet ter plaatse zelf, dat was juist erg plezierig en interessant, maar eigenlijk konden de thuis-situatie en die dansproductie die 5 weekends niet verdragen, vooral dan dat laatste examenweekend waar ik eigenlijk maar met één ding bezig was: het welslagen van de dagen nadien...

Ik snak er naar om gewoon rustig te gaan grotten, wat explo hier, wat klassiek grotten daar, gewoon hobby dus, op m'n eigen tempo.

Rest mij nog mijn clubgenoten te feliciteren met hun behaalde brevet, en toch ook nog eens de docenten van brevet b te bewieroken, voor zoveel vrije tijd in de opleiding te steken.

Vaux-sous-Olne

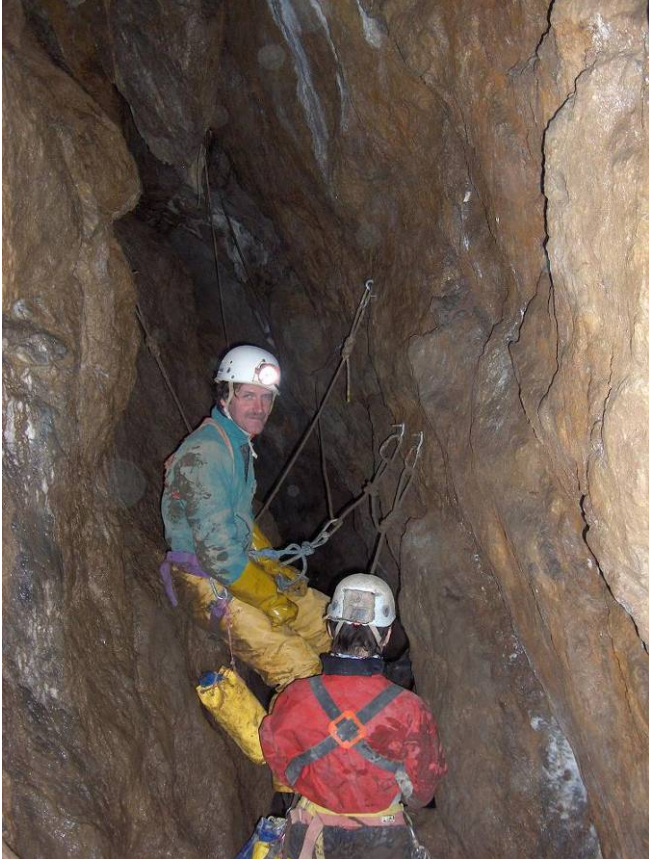
Peter grotten 02/03/08 (Dago)

Peterclub zijn van een club heeft zo zijn voordelen, zeker wanneer leden van die club een eigen grot in exploratie hebben. Zo kregen we de kans om samen met Tom & Tuur hun ontdekking te gaan bezichtigen. Zo'n kans mag je dus niet links laten liggen en dus trokken 5 Avalonners (Annette, Dirk, Rudi, Jos en ik) richting het Luikse en verder. Een buurt waar we eigenlijk totaal onbekend waren en dus was alles een verrassing voor ons. Toen we in de buurt kwamen van het rendez-vouspunt hadden we allemaal zo een beetje het gevoel 'dat is hier geen grotomgeving'. Er zijn namelijk weinig uiterlijke indicatoren die aantonen dat het hier een karstgebied is.

Op de parking stonden er nog enkele leden van Sc Kempen te wachten, maar Tom en Tuur waren nergens te bespeuren. Deze waren reeds zeer vroeg vertrokken en zaten nu in de grot voor topo. Ze zouden ons tegen 11u00 komen oppikken aan de parking. Om geen tijd te verliezen kropen we al in onze texairs en gingen T&T tegemoet. Ergens halverwege kwamen we dan 2 modderduivels tegen die Tom en Tuur bleken te zijn. Ze mochten dus direct omkeren en terug richting grot gaan.

De ingang van de grot is een indrukwekkende kloof van

1,5m breed en 2 tot 5 meter diep. Aan de linkerkant is er een klein grotje dat als mijntje is geëxploiteerd, maar daarvoor zijn we niet naar hier gekomen! De grot van Tuur en Tom begint aan de andere kant van een kloof. Via een uitgegraven put kom je aan het poortje gevolgd door een looplijn die naar de P20 gaat. We zijn met 10 man dus het duurt eventjes voordat iedereen beneden staat. In de put zijn her en der duidelijke ontginningsporen te zien want het eerste deel van de grot is begin 1800 in gebruik geweest als loodertsmijn.

Jos en Annette boven aan de P21

Aan de basis van de put sta je direct in een, naar Belgische normen, ruime galerij die her en der mooi gede-coreerd is. Het is fijn om zien dat T&T overal een balisage stijl Avalon hebben aangebracht om de mooiste delen te beschermen. We vervolgen onze weg en hier en daar neem ik een foto van enkele mooie plaatsen zoals een gour en komen dan aan het eerste obstakel. De Passage des Pompiers is een uitgegraven verbinding tussen 2 galerijen die steeds de nodige blubber bevat. M.a.w. hier maak je je enorm vuil zeker als het water wat hoger staat dan normaal, zoals bij ons het geval was. Een droge shunt voor deze passage zou de grot ten goede komen want nu smeert je sowieso een deel van die blubber uit over heel de grot. En als T&T de grot in de toekomst willen gaan gidsen dan zou dit wel eens voor problemen kunnen zorgen want niet iedereen is er zich van bewust hoe snel je iets vuil maakt.

Enfin, we komen nu in een ander deel van de grot. Niet qua omvang, deze blijft in dezelfde stijl maar de con-

creties zijn hier anders. Niet van vorm of zo, maar van kleur.

Normaal zie je concreties van wit over bruin tot rood maar in dit deel van de grot zijn de concreties zwart, ja zwart. Ik had dat nog nooit gezien en bekijk dus alles in detail. Er zijn zwarte calcietformaties, zwarte kleiformaties, zwarte fossielen, van alles wat maar allemaal in het zwart. Eigenlijk gaat het hier over formaties die bedekt zijn met een fijn laagje zwart stof dat daarna op een of andere manier is verhard en blinkt alsof er een laagje vernis op zit. Even moeilijk om niet te besmeuren dan witte concreties.

Bizarre zwarte gekleurde rots

We naderen nu het einde van grot en zien hier en daar de rivier verschijnen. Helemaal op het einde zijn T&T nog bezig op een graafplek in een gangetje dat volledig is opgevuld. Maar ze denken niet dat ze daar nog lang zullen verder graven. De mening van menig Avalonner is daar echter anders over. Wij zouden daar zeker nog een stuk verder in doen want het potentieel is daar volgens ons nog vrij groot. Maar ja wij (Avalon) kunnen dan ook beschikken over grotere graafteams. T&T werken meestal maar met hun tweetjes en dan kan ik aannemen dat zo'n graafplek zwaar is als je steeds al dat zand ver naar achter moet trekken en dat de motivatie snel zakt.

Op de terugweg spurt een deel van de groep al vooruit om nog een zijtak te gaan bezoeken waarin ze de rivier kunnen volgen. Ik blijf echter wat achter om her en der nog een foto te nemen voor mijn artikeltje. Op het moment dat ik dan aan de splitsing kom naar de rivier zijn

de meeste al op de terugweg en ik wil niet teveel tegen de stroom in gaan en laat dat stukje voor wat het is. Wat ik er van heb gehoord is dat het een leuk stukje rivier was met heel wat stroming. Er was zelfs 1 "durfal" die de VM naar de grote sifon heeft gedaan om deze te gaan bezichtigen. Veel lucht had Dirk er niet maar te doen.

Na dit waterintermezzo vertrekt heel de bende richting uitgang, waar we nog trachten een doorsteek naar een andere grot te forceren, maar een recente verzakking in de doorsteek gooit roet in het eten en vermits er geen graafgerief mee is kunnen we de passage niet vrijmaken. Er rest er ons niets anders op dan de P20 terug uit te klimmen het daglicht tegemoet. De conclusie van heel deze trip is unaniem: de grot van Tom en Tuur is echt wel de moeite en moet je (indien je toestemming kunt krijgen) toch proberen te bezoeken. Misschien staat ze wel op het programma van de volgende SD's, de grot misstaat daar zeker niet in dat lijstje van gesloten grotten.

Vooraleer we terug naar de auto's trekken gaan we nog even de resurgences vlakbij in het bos bekijken. Daarna rest er ons nog enkel een pint te gaan pakken in het lokale café en T&T te bedanken voor de geslaagde gidsing alsook voor het vele werk dat ze reeds in de grot hebben gestoken waarbij ze de grot in al haar pracht hebben proberen te bewaren door adequate balisage. Nu is het enkel nog afwachten op de publicatie van de topo maar naar wat ik gehoord heb zou dit voor zeer binnenkort zijn.

Chantoir "W" & "R"

Blokje, blokje in de wand... (Dago)

Zondag 9 maart zou het normaal gezien een Fagnoules worden maar door de weersverwachtingen (regen, regen en nog eens regen) werden deze plannen opgeborgen en belandde er een uitgedunde ploeg (Paul, Annette, Dago) terug in de Chantoir R. Later op de dag zou blijken dat het KMI er weer eens grandioos naast zat want de eerste druppels vielen pas om 16:00 in de Ardennen dus een Fagnoules had perfect gekund. Maar je kan nu eenmaal geen risico's nemen.

Soit back to business dan maar. Om 9u30 zijn we reeds ter plekke en na de omkleedpartij duiken we het grotje in. Na 2 meter duik je rechts een gat in en kom je direct in een echt grotje terecht. We installeren ons beneden en verbreden eerst de toegang tot het laatste gangetje. Tijdens het wachten inspecteren we de pertes stroomopwaarts van de grot en Paul vindt een grote perte die verstopt zit. Maar niet voor lang, deze perte slikt, nadat we ze hebben open gemaakt, zonder problemen 80% van het water. Hierdoor komen de meest stroomafwaartse pertes droog te staan en de rest van het water verdwijnt met een slurpend geluid in 2 kleine andere pertes.

Terug in het grotje volgen de plopsessies elkaar op tot we beginnen twijfelen aan de stabiliteit van het dak. Er hangen daar heel wat blokken boven je hoofd en een ander grote blok belemmert het zicht een deel. Linke boel dus, en "en-surplus" steekt er net voor de open geplote klok langs rechts nog een blok dat een snelle terugtocht verhindert. Shit wat doen we nu, eerst dat kloteblokske langs rechts maar wegwerken zodat we toch een gemakkelijker vluchtroute hebben.

Ondertussen is Annette al ergens anders ingekropen en beginnen graven in een smalle meander. Ze kon het niet meer aanhoren hoe stenen verschoven en vielen en ik kan dat best begrijpen in haar geval. Annette zal tegen dat wij klaar zijn zicht krijgen op een smal meanderke dat uit te graven valt. Maar daarvoor moet je minstens met 2 zijn en moet je een bakje hebben.

Ondertussen schieten Paul en ik verder op en na veel wikkelen en wegen hakken we de knoop door en ploppen we het grote blok langs links dat het zicht belemmert. Dit hield wel wat risico's in want het zou kunnen dat heel het dak hierdoor meekwam maar we hadden geluk de boel bleef hangen en het blok was tot 5 weliswaar zeer grote blokken gereduceerd. Paul speelde een tijdje als eenarmige kamikaze met een lange ijzeren staaf om de blokken wat beter te leggen, maar moest er na een kwartiertje de brui aan geven. Niet dat de blokken weg waren nee, zijn ijzeren pinnen waren tenslotte nog maar enkele dagen uit zijn hand gehaald en hij kon zijn linkerhand dus nog niet gebruiken. Dus wisselden we maar van plek en na veel gezwoeg kreeg ik de 5 joekels eruit. Ziezo nu alles weg is kunnen we zien dat het allemaal ietsjes beter meevalt dan dat we eerst gedacht hadden qua stabiliteit. Het blijft wel een linke boel hoor en waarschijnlijk zal er wel wat stutwerk aan te pas komen als het effectief langs daar te doen is.

Maar wat zagen we? Wel om eerlijk te zijn niet veel. Er ligt namelijk een mastodont van een blok pal in het midden met daar rechtsboven nog een joekel die God weet hoe vast hangt. Langs links zie je wel dat het wat verder kan gaan maar daarvoor moet er een stuk van die mastodont. We hebben nog wel bomaworsten bij maar we besluiten unaniem om alles wat rust te gunnen zodat het plafond zich wat kan zetten. Volgende keer zal er eerst nog eens goed met wierrook gespeeld moeten worden want vandaag pulseerde de grot constant en konden we dus geen uitsluitel geven welk nu de juiste richting was.

Het is nog vroeg en ik had tussen 2 plopsessies door een andere volledig dichtgespoelde perte een beetje opengemaakt en ik hoorde daar de ondergrondse beek ergens bulderen. Dus ging ik me daar nog wat uitleven. En me uitleven heb ik daar zeker gedaan. In een uur tijd graaf ik heel de perte uit langsheen een zeer solide rotswand. Annette en Paul ontfermen zich ondertussen over al het puin dat ik uit de perte haal en ze maken daarmee een kunstige dam. Ik kijk op enkele grote blokken en zie dat de wand een beetje begint over te hangen. Hmm dat ziet er goed uit maar er liggen daar

toch nog enkele joekels in de weg om het echt goed te bekijken. Ik neem de lange stalen staaf en begin beneden een beetje aan de blokken te wringen. Tot plots alles boven dit gat begint te bewegen en ik snel eieren voor men geld kies. Heel de wand boven de pette heeft bewogen. Blokken die 3 meter boven de beek in de wand hangen zijn beginnen zakken. Ai ai ai overal afblijven want als dat allemaal echt begint te schuiven dan zijn we gezien. Heel de boel zal dus van bovenaf en vanop afstand moeten ontmanteld worden. Nu op zich is dat geen probleem want je zit buiten maar het

zijn toch wel grote werken waar we best toestemming voor hebben. Tenzij heel de boel ondertussen van zelf in elkaar klappt natuurlijk. In dat geval hoop ik maar dat die blokken niet in het gat donderen maar afschuiven richting beek.

Het wordt ons duidelijk niet gemakkelijk gemaakt hier, 3 chantiers en in alle 3 spelen momenteel blokken de hoofdrol. Maar we geven het nog niet op hoor daarvoor is het potentieel net iets te goed.

